

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 666/2016-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. novembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpeného advokátom Mgr. Tomášom Gureckým, Kukučínova 29, Čadca, vo veci namietaného porušenia čl. 4 ods. 1 a 4, čl. 8 ods. 1 a 2 a čl. 36 Listiny základných práv slobôd a čl. 5 ods. 1 a čl. 6 ods. 1 a 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 2 To 68/2015 zo 14. októbra 2015 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Tdo 39/2016 z 22. júna 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. októbra 2016 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 4 ods. 1 a 4, čl. 8 ods. 1 a 2 a čl. 36 Listiny základných práv slobôd (ďalej len „listina“) a čl. 5 ods. 1 a čl. 6 ods. 1 a 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 To 68/2015 zo 14. októbra 2015 (ďalej len

„rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Tdo 39/2016 z 22. júna 2016 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Zo sťažnosti a z pripojených listín vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Čadca (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 T 79/2014 z 18. marca 2015 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) bol sťažovateľ uznaný vinným v zmysle obžaloby, pričom bolo upustené od uloženia súhrnného trestu s odkazom na odsúdenie rozsudkom Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 6 T 107/2013 z 3. februára 2014 za zločin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 a 3 písm. b) Trestného zákona a za zločin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a) a ods. 4 písm. c) Trestného zákona pri uložení trestu odňatia slobody vo výmere 3 rokov.

3. Na základe odvolania prokurátora v súvislosti s výrokom o treste v neprospech sťažovateľa rozsudkom krajského súdu bol zrušený rozsudok okresného súdu vo výroku o treste a sťažovateľovi bol uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov a 4 mesiacov, ako aj trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá všetkého druhu na dobu 12 mesiacov. Zároveň bol zrušený rozsudok Okresného súdu Galanta sp. zn. 3 T 57/2013 zo 7. augusta 2013 vo výroku o treste, ako aj rozsudok Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 6 T 107/2013 z 3. februára 2014 vo výroku o treste spolu so všetkými ďalšími rozhodnutiami na tieto výroky obsahovo nadväzujúcimi, ktoré zrušením stratili podklad.

4. Sťažovateľ sa domnieva, že postup okresného súdu, ktorý upustil od uloženia súhrnného trestu odkazujúc na predchádzajúce rozhodnutia v trestných veciach sťažovateľa, bol správny.

5. Sťažovateľ poukazuje predovšetkým na to, že u neho neprevažujú priťažujúce okolnosti nad okolnosťami poľahčujúcimi. Pritom vzhľadom na ustanovenie § 38 ods. 2 Trestného zákona pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť nielen na pomer medzi priťažujúcimi a poľahčujúcimi okolnosťami, ale tiež na mieru závažnosti poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, ktoré sťažovateľ v ďalšom podrobne analyzuje

a hodnotí. Z analýzy vyvodzuje záver, že v jeho prípade neboli dané dôvody na aplikáciu ustanovenia § 38 ods. 4 Trestného zákona, podľa ktorého ak prevažuje pomer priťažujúcich okolností, zvyšuje sa dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu, keďže neprevažovali priťažujúce okolnosti nad poľahčujúcimi. Takéto zvýšenie trestnej sadzby je neprimerane prísne, lebo za prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 a 2 Trestného zákona bolo možné uložiť trest odňatia slobody až na 2 roky. Nie je tiež možné, i keď došlo k uloženiu súhrnného trestu, vychádzať z právnej kvalifikácie a z trestnej sadzby za trestné činy, za ktoré bol odsúdený skoršími rozhodnutiami netvoriacimi predmet tohto trestného konania, resp. trestné sadzby za trestné činy netvoriace predmet tohto trestného konania zvyšovať v zmysle ustanovenia § 38 ods. 4 Trestného zákona, keď tak neurobili súdy rozhodujúce právoplatne o predchádzajúcej trestnej činnosti sťažovateľa.

6. Okrem toho rozhodnutie odvolacieho súdu by podľa sťažovateľa nemalo byť pre účastníkov prekvapivé, a preto pokiaľ odvolací súd dospel k záveru o potrebe posudzovať trestnú sadzbu podľa § 38 ods. 4 Trestného zákona, mal sťažovateľa o svojom názore informovať v rámci uplatnenia zásady predvídateľnosti rozhodnutí. Ani z odôvodnenia rozsudku okresného súdu, ale ani z odvolania prokurátora nevyplýva záver o splnení podmienky pre úpravu trestnej sadzby podľa § 38 ods. 4 Trestného zákona. Za prekvapivé (nepredvídateľné) je považované tiež také rozhodnutie, ktoré z pohľadu predchádzajúceho konania novým spôsobom posudzuje rozhodovanú vec a účastník konania je zbavený možnosti skutkovo a právne argumentovať. Odvolací súd môže zmeniť prvostupňový rozsudok aj z iných dôvodov, než pre ktoré sa podalo odvolanie, avšak takéto rozhodnutie by nemalo byť prekvapivé a malo by byť predvídateľné. Podľa sťažovateľa krajský súd mal účastníkov oboznámiť so svojim právnym názorom a dať im priestor na vyjadrenie, prípadne na navrhnutie nových dôkazov.

7. Sťažovateľ na základe uvedeného dospel k záveru, že zásadným spôsobom bolo porušené jeho právo na obhajobu, keďže o posúdení trestnej sadzby podľa § 38 ods. 4 Trestného zákona sa dozvedel až z odôvodnenia rozsudku krajského súdu, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom, keďže nebol daný ucelený reťazec dôkazov o jeho vine, že došlo k uloženiu trestu mimo zákonom

ustanovenej trestnej sadzby, resp. bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prerokúvaný trestný čin nepripúšťa, keďže neboli splnené podmienky na posúdenie trestnej sadzby podľa ustanovenia § 38 ods. 4 Trestného zákona a uložený trest ide nad rámec trestnej sadzby, a napokon že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, keďže neboli splnené podmienky na aplikáciu ustanovenia § 38 ods. 4 Trestného zákona.

8. Vo vzťahu k uzneseniu najvyššieho súdu, ktorým bolo dovolanie odmietnuté, sťažovateľ uviedol, že jeho právo na obhajobu nezahŕňa iba právo byť zastúpený v trestnom konaní obhajcom, ale aj právo vedieť, akým spôsobom bude právne posúdené jeho konanie vrátane aplikácie § 38 ods. 4 Trestného zákona, kedy mal byť na uvedené upozornený a mala mu byť poskytnutá lehota na prípravu obhajoby, keďže táto skutočnosť mala podstatný vplyv na výšku jeho trestu.

9. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti takto rozhodol:

„I. Práva špecifikovaná v čl. 6 ods. 1, odst. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobod, podľa čl. 36 Listiny základných práv a slobod, čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobod, čl. 8 odst. 1, 2 Listiny základných práv a slobod, čl. 4 odst. 1, 4 Listiny základných práv a slobod byly usnesením Nejvyššího soudu SR ze dne 22.6.2016 vydaném pod sp. zn. 3 Tdo 39/2016 a rozsudkem Krajského soudu v Žiline vydaného dne 14.10.2015 pod sp. zn. 2 To 68/2015 porušené.

II. Usnesení Nejvyššího soudu SR ze dne 22.6.2016 vydaném pod sp. zn. 3 Tdo 39/2016 a rozsudek Krajského soudu v Žiline vydaný dne 14.10.2015 pod sp. zn. 2 To 68/2015 se zrušuje a vrací věc k dalšímu řízení Krajskému soudu v Žiline.“

10. Sťažovateľ napokon požaduje, aby ústavný súd odložil výkon uloženého trestu odňatia slobody vyplývajúci z rozsudku krajského súdu v znení uznesenia najvyššieho súdu.

II.

11. Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

13. O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

14. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlniteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

15. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 listiny (ako aj podľa čl. 46 ods. 1 ústavy) a obdobne aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy).

16. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

17. Súčasťou obsahu práva na spravodlivé súdne konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania.

18. Do obsahu uvedených práv však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom je možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

19. Sťažovateľ v sťažnosti namietal, že v jeho trestnej veci neboli dané dôvody na aplikáciu § 38 ods. 4 Trestného zákona, keďže v jeho prípade neprevažovali priťažujúce okolnosti nad poľahčujúcimi, a preto mu nemal byť uložený daný druh trestu, a súčasne uložený trest je nad rámec zákonnej trestnej sadzby. Sťažovateľ súčasne argumentoval, že rozsudok krajského súdu považuje za „prekvapivé“ rozhodnutie, pretože pokiaľ odvolací súd dospel k záveru o potrebe aplikácie § 38 ods. 4 Trestného zákona, mal ho o tomto zámere informovať a týmto spôsobom riadne uplatniť zásadu predvídateľnosti rozhodnutia. V opačnom prípade bolo porušené právo sťažovateľa na obhajobu. Ako ďalšie všeobecne formulované námietky (bez akejkoľvek bližšej špecifikácie) sťažovateľ uviedol, že

rozhodnutie v jeho veci je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom a na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku.

20. Na základe uvedeného je sťažovateľ toho názoru, že napadnutými rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu bolo porušené jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a 3 dohovoru a čl. 36 ods. 1 listiny, právo na slobodu a osobnú bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru a čl. 8 ods. 1 a 2 listiny, právo podľa čl. 4 ods. 1 listiny (povinnosti môžu byť ukladané len na základe zákona a v jeho medziach a len pri zachovaní základných práv a slobôd), ako aj právo podľa čl. 4 ods. 4 listiny (Pri používaní ustanovení o medziach základných práv a slobôd musí sa dbať na ich podstatu a zmysel. Také obmedzenia nemožno zneužívať na iné účely, než na ktoré boli ustanovené.)

21. Z rozsudku krajského súdu vyplýva, že ním bol zrušený rozsudok okresného súdu vo výroku o treste a na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku bol sťažovateľ odsúdený podľa § 212 ods. 4 Trestného zákona s použitím § 36 ods. 1 a § 37 písm. h) a m) Trestného zákona, § 38 ods. 2 a 4 Trestného zákona a § 42 ods. 1 Trestného zákona na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov a 4 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Bol mu uložený aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na 12 mesiacov. Zároveň bol zrušený rozsudok Okresného súdu Galanta sp. zn. 3 T 57/2013 zo 7. augusta 2013 vo výroku o uložení trestu odňatia slobody 6 mesiacov s podmieňným odkladom na skúšobnú dobu 18 mesiacov a zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na 12 mesiacov, ako aj rozsudok Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 6 T 107/2013 z 3. februára 2014 vo výroku o uložení súhrnného trestu odňatia slobody vo výmere 3 rokov so súčasným zrušením výroku o treste rozsudku Okresného súdu Galanta sp. zn. 3 T 57/2013 zo 7. augusta 2013. Podľa názoru krajského súdu okresný súd postupoval v rozpore s ustanovením § 34 a § 44 Trestného zákona. V osobe sťažovateľa ide o mimoriadne skúseného, a to aj špeciálneho recidivistu, ktorý sa trestnej činnosti dopúšťa sústavne a opakovane od roku 1984. Preto je neakceptovateľný postup podľa § 44 Trestného zákona, teda upustenie od uloženia súhrnného trestu. Krajský súd prihliadal na jednu poľahčujúcu okolnosť (priznanie sťažovateľa) a na dve priťažujúce okolnosti (spáchanie viacerých trestných činov a minulé odsúdenie za trestný čin). Pri

prevahe priťažujúcich okolností bolo potrebné v súlade s ustanovením § 38 ods. 4 Trestného zákona upraviť rozpätie trestnej sadzby ustanovenia § 212 ods. 4 Trestného zákona a zvýšiť dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu. Krajský súd mal teda možnosť uložiť sťažovateľovi trest odňatia slobody v rozpätí od 5 rokov a 4 mesiacov až do 10 rokov. Návrh sťažovateľa na zohľadnenie poľahčujúcej okolnosti spočívajúcej v napomáhaní pri objasňovaní trestnej činnosti nebol akceptovaný, pretože vo veci existovala taká sila dôkazov, ktorá ho usvedčovala z trestnej činnosti do tej miery, že jeho napomáhanie bolo bezvýznamné.

22. Sťažovateľ napadol rozsudok krajského súdu dovolaním, v ktorom uviedol identické argumenty ako v sťažnosti doručenej ústavnému súdu, ku ktorým v odôvodnení svojho rozhodnutia najvyšší súd zaujal takéto stanovisko.

21. Vo vzťahu k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, teda k námietke o porušení práva sťažovateľa na obhajobu, najvyšší súd konštatoval, že sťažovateľ v dovolaní neuviedol ani jednu relevantnú skutočnosť, ktorá by preukazovala porušenie tohto práva. Naopak, zo spisového materiálu podľa názoru najvyššieho súdu vyplýva, že sťažovateľ svoje právo na obhajobu dôsledne využíval tak v prípravnom konaní, ako aj v konaní pred súdom; jeho obhajcovia sa riadne zúčastňovali všetkých úkonov trestného konania. V súvislosti s tzv. prekvapivosťou rozsudku krajského súdu vyplývajúcou zo sťažovateľom neočakávanej aplikácie § 38 ods. 4 Trestného zákona najvyšší súd uviedol, že v danej veci nejde o zmenu právnej kvalifikácie podľa prísnejšieho ustanovenia Trestného zákona, ale len o postup súdov podľa zásad pre ukládanie trestov v zmysle § 34 Trestného zákona, a preto ani tento dovolací dôvod naplnený nebol.

Námietka sťažovateľa o naplnení dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, teda že v jeho trestnej veci neboli dôkazy vykonané zákonným spôsobom, bola najvyšším súdom posúdená ako neopodstatnená, keďže sťažovateľ sa na hlavnom pojednávaní priznal, že je vinný zo skutku uvedeného v obžalobe prokurátora, a preto bolo v súdnom konaní vykonané dokazovanie len v súvislosti s ukladaním trestu, ktorému podľa najvyššieho súdu niet čo vytknúť. Okrem uvedeného najvyšší súd poukázal na skutočnosť, že sťažovateľ neuviedol, ktorý konkrétny dôkaz bol vykonaný nezákonne.

K sťažovateľom uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku, teda k námietke o nesprávne uloženom súhrnnom treste, najvyšší súd konštatoval, že krajský súd postupoval správne, keď uložil sťažovateľovi trest podľa zásad uvedených v § 42 ods. 1 Trestného zákona, pretože v danom prípade bolo potrebné uložiť trest podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin najprísnejšie trestný. Krajský súd uložil druh trestu, ktorý zákon pre daný trestný čin pripúšťa a v zákonom ustanovenej sadzbe.

K námietke o existencii dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku najvyšší súd uviedol, že nebol naplnený ani tento dôvod, keďže skutok, ktorého sa sťažovateľ dopustil, bol súdmi ustálený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu.

22. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutých rozhodnutí najvyššieho súdu a krajského súdu vrátane sťažovateľom prezentovaných nosných úvah uvedených v sťažnosti konštatuje, že tak najvyšší súd, ako súd dovolací, ako aj krajský súd ako súd odvolací konali v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretovali a aplikovali, ich úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne, právne akceptovateľné a ústavne konformné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných na vec sa vzťahujúcich hmotnoprávných a procesnoprávných zákonných ustanovení sú napadnuté rozhodnutia krajského súdu a najvyššieho súdu aj náležite odôvodnené. Tak krajský súd, ako aj najvyšší súd vo svojich napadnutých rozhodnutiach primerane rozumným a v okolnostiach veci postačujúcim spôsobom reflektovali na sťažovateľom vznesené tvrdenia a ním udané pochybenia, primerane sa zaoberali tak právnymi, ako aj skutkovými otázkami podstatnými pre rozhodnutie o výmere uloženého súhrnného trestu odňatia slobody sťažovateľovi, porušení jeho práva na obhajobu, zákonnosťou vykonaných dôkazov, ako aj právnym posúdením jeho trestnej veci. Ústavný súd nepovažuje za potrebné na tomto mieste znovu opakovať dostatočne určité, jasné a zrozumiteľné dôvody, pre ktoré všeobecné súdy nepovažovali aplikáciu ustanovení § 44 Trestného zákona (upustenie od uloženia súhrnného trestu) v trestnej veci sťažovateľa za možnú. Rovnako sa v požadovanej a ústavne akceptovateľnej miere krajský súd zaoberal posúdením poľahčujúcich a priťažujúcich okolností v zmysle

§ 38 ods. 4 Trestného zákona; svoje závery pritom oprel o zistené konkrétne skutočnosti vyplývajúce zo spisového materiálu, okolnosti prípadu a príslušné zákonné ustanovenia.

23. V súvislosti so sťažovateľom deklarovaným prejavom nespokojnosti s napadnutými rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05). Taktiež podľa už mnohonásobne judikovaného názoru ústavného súdu práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj podľa čl. 36 ods. 1 listiny) a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôžu byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania.

24. Sťažovateľ v podanej sťažnosti namietal aj porušenie svojho práva na obhajobu podľa čl. 6 ods. 3 dohovoru, a to v rovine obdobnej argumentačnej línie ako pri namietaní už spomenutých práv na súdnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 ústavy a spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, resp. od porušenia týchto práv odvodzoval aj porušenie týchto citovaných práv. Po ústavnom prieskume napadnutých rozhodnutí krajského súdu a najvyššieho súdu, ako aj s prihliadnutím na skutočnosť, že sťažovateľ v systéme všeobecného súdnictva účinne využil aj všetky jemu dostupné opravné prostriedky slúžiace na revidovanie postupu a rozhodnutí súdov nižšej inštancie súdmi vyššej inštancie, a to za aktívnej právnej pomoci obhajcov a za situácie, keď sa nielen najvyšší súd, ale v spojitosti svojich právnych záverov aj krajský súd ústavne súladným spôsobom vysporiadali s obhajobnou argumentáciou sťažovateľa, nezistil ani porušenie ním udaného práva na obhajobu podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru.

25. Vo vzťahu k sťažovateľom vymedzenému predmetu sťažnosti ústavný súd ďalej konštatuje, že už zo samotného znenia označených práv podľa čl. 4 ods. 1 a 4 listiny je evidentné, že s prihliadnutím na argumentáciu sťažovateľa, ktorá spočíva najmä v námietke neprimeranosti výmery jemu uloženého súhrnného trestu odňatia slobody, k porušeniu týchto článkov listiny ako samostatne označených nemohlo dôjsť, resp. by mohlo dôjsť iba v spojení s vyslovením porušenia iných základných práv alebo slobôd.

26. Ústavný súd uzatvára, že po preskúmaní ústavnej akceptovateľnosti namietaných rozhodnutí krajského súdu a najvyššieho súdu nezistil príčinnú súvislosť medzi týmito napadnutými rozhodnutiami a sťažovateľom namietaným porušením označených práv, a preto sťažnosť sťažovateľa odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

27. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd už ďalšími návrhmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. novembra 2016